

Mit mondanak az emberek az...

Őrült Szeretet

című könyvről

„Chan ragályosan túláradó stílusban ír, és kihívás elé állítja a keresztényeket, hogy vegyék komolyan a Bibliát. Hosszasan taglalja a „langymeleg” keresztények szomorú állapotát, akik az irányításuk alatt álló, biztonságos, és szenvedésmentes életre törekszenek. Ennek szöges ellentétéként a könyv olyan hívők valódi történeteit mutatja be, akik mindenüket átadták – az idejüket, a pénzüket, az egészségüket, sőt még az életüket is –, hogy engedelmessé váljanak Krisztus hívásának. Chan maga is beszámol saját próbálkozásairól, hogy „örült” életet éljen, melynek során jelentősen kisebb otthonba költözött, és a szegényeknek adta javait. Chan kiváló könyvében az őszinte keresztények értékes, megtartásra méltó leckéket fognak találni.”

Publishers Weekly

„Francis Chan egyedi stílusával és a középserűség posványába ragadt, alvó gyülekezet felébresztésére tett sürgető felhívással az *Őrült Szeretet* című könyvében épp a lényegre tapint, és vágyat ébreszt benned arra, hogy többet akarj – többet abból a páratlan Jézusból, Aki mindenkinek radikális életet kínál.”

Louie Giglio, vizionárus építész,
a Passion konferenciák igazgatója,
és az *I Am Not, but I Know I AM*

(*Nem én vagyok az – de tudom, ki a Vagyok*) c. könyv szerzője

„Francis élete tükrözi a hiteles vezetőt, akit nemessé tesz a mély könyörületesség az elveszettek, az utolsók, a legkisebbek, és a legjelentéktelenebbek iránt. S mindez azért van így, mert ez az ember, a barátom, lelkes és elkötelezett tanítványa Megváltójának. Vadonatúj könyvében, az *Őrült Szeretetben*, Francis lehámozza azt, amit a keresztény életéről *gondolunk*, és végigvezet egy ösvényen egy szokatlan bensőségesség felé Jézussal – egy olyan bensőségesség felé, amely akaratlanul is megváltoztatja a minket körülvevő világot.”

Joni Eareckson Tada,

közismert író és előadó

„A vallásos tettetők, a szellemi közöny, és az olyan elcsüggesztő könyvek korában, amelyek azt állítják, hogy Isten csupán illúzió, az *Őrült Szeretet* a remény és világosság dicsőséges fénycsóvájaként ragyog. Ha beleragadtál a vallásos kerékvágásba, olvasd el ezt a felfrissítő könyvet! Nekem felnyitotta a szemem és felkavarta a lelkem. Francis Chan mind a pulpituson, mind papíron árasztja magából a Jézus Krisztus iránti szeretetet, és gyakorlati útmutatóval szolgál ahhoz, hogyan vessük le a langymeleg kereszténységet, és tegyük teljességgel magunkévá Isten szenvedélyes szeretetét.”

Kirk Cameron, színész,

a *Still Growing (Még mindig növekszem)* c. könyv szerzője

Órult szeretet

[crazy love]

LENYÚGÖZÖTT
A RENDÍTHETETLEN
ISTEN

FRANCIS CHAN
és danae yankoski

Immanuel
Sószóró

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
CRAZY LOVE Published by David C Cook
4050 Lee Vance View, Colorado Springs, CO 80918 U.S.A.
ISBN 978-0-7814-1402-9

Crazy Love eISBN 978-0-7814-1103-5

© 2008, 2015 Francis Chan

All other material taken from Crazy Love, second edition (revised and updated).

Published in association with the literary agency of

D.C. Jacobson & Associates LLC, an Author Management Company

www.dcjacobson.com

Printed in the United States of America

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2016

Magyarországon kiadja:

az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel Szószóró

9700 Szombathely, Pf.: 320

Tél.: +36 1 267 1551

www.immanuel.hu

immanuel@immanuel.hu

Felelős kiadó: Géczy Károly

Fordító: Jakó Rita

Lektor: Kárpáti Zsolt

Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor és Marton Róbert

A bibliaidézetek közléséhez Károli Gáspár fordítását használtuk, az ettől eltérő fordítást külön jeleztük. Ahol a szövegértelmezés megkívánta, az angol verzió saját fordítását adtuk közre.

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve a rövid idézeteket.

ISBN: 978-61 5-52466-7-8

Nyomdai munkák: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

*Mennyei Atyám, köszönöm a kegyelmedet.
A megbocsátásod ANNYIRA jó,
hogy néha alig merem elbinni.
Köszönöm, hogy megszabadítottál önmagamtól,
és nekem adtad a Szent Szellemet.
A te szerelmed jobb az életnél.*

*Legjobb barátomnak, Lisának,
aki istenfélő, gyönyörű, kiváló feleség és anya.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönet...

Danae Yankoskinak minden erőfeszítéséért és a szívért, amit ebbe a könyvbe fektetett.

Donnak és Jenninek a *D.C. Jacobson és Társai*-nál a bátorításért és segítségért.

Toddnak és Joshuának, akik vezetésükkel szolgálják az Isten által nekünk adott gyülekezetet és főiskolát.

Az asszisztensemnek, Sandynek, aki remek segítség, és menő időshölgy.

A Cornerstone Gyülekezet tagjainak, akik szenvedélyesen követik velem Istent.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó Chris Tomlin	13
Bevezetés a bővített kiadáshoz	15
Bevezetés	19
Első fejezet: Hagyd abba az imádkozást!	25
Második fejezet: Lehet, hogy nem érsz ennek a fejezetnek a végére	47
Harmadik fejezet: Őrült szeretet	69
Negyedik fejezet: A lagymatag ember arcképe	89
Ötödik fejezet: Maradékot szolgálunk fel a szent Istennek	115
Hatodik fejezet: Amikor szerelmes vagy	141
Hetedik fejezet: Életed legjava... később	163
Nyolcadik fejezet: A megszállott ember arcképe	187
Kilencedik fejezet: Kicsoda él így egyáltalán?	217
Tizedik fejezet: A dolog lényege	243
Tizennegyedik fejezet: Sok minden változik öt év alatt	263
Jegyzetek kiscsoport-vezetőknek	279
Jegyzetek	293
Beszélgetés Francis Channel	295
A társszerzőről	303

Jegyzet a csoportos vagy egyéni tanulmányozáshoz

A könyvben szereplő fejezetek végén – a ráadás 11. fejezet kivételével – az egyéni vagy kiscsoportos tanulmányozásra alkalmas tanulmányozó rész szerepel.

Amennyiben kiscsoportot vezetsz, a 11. fejezetet követően a „Jegyzetek kiscsoport-vezetőknek” című részben hasznos tanácsokat találhatsz.

ELŐSZÓ

Nagy izgalom és megtiszteltetés számomra az a lehetőség, hogy bemutathatom Francis Chan barátomat. Francis egyike azoknak a ritka embereknek, akik miatt – miután találkozol velük az életben – jobb ember akarsz lenni. Jobb barát, jobb szomszéd, jobb sportoló (na, jó, talán nem sportoló... a legtöbb versenyhelyzetben úgyis legyőzöm Francist). Ám a legfontosabb dolog az, hogy Francis miatt többet akarsz Jézusból. Ha fél óránál több időt töltesz Francisszel, hamar ráébredsz, hogy hatalmas látással és elhatározással bír Jézus küldetése iránt. Vannak, akik úgy gondolhatják, hogy Francis idealista, amiért úgy véli, hogy egyetlen élet is hatással lehet a világra. Én azonban inkább azt mondanám, hogy Francis valójában abszolút realista. Úgy értem, olyasvalaki, aki hiszi, hogy Isten valóban az, akinek mondja magát, s hogy ennek az életnek az igazi valósága az, hogy teljes szívüinkből Őt kövessük.

Megeshet, hogy ebben az évben (és valójában az ezt követő években is) Isten Igéjén kívül a kezedben tartott *Őrült Szeretet* lesz számodra a legnagyobb kihívást jelentő könyv. A sokunk által megszokott, úgynevezett „keresztény” élet normáira és helyzeteire nagy megdöbbenés vár! Hát nem érdekes, hogy az Apostolok Cselekedetei 11. fejezetében a 26. vers vége így szól: „a tanítványokat először Antióchiában nevezték keresztyéneknek”? Érdekesnek találok azt az egyszerű gondolatot,

hogyan nem a keresztények nevezték el magukat. Ehelyett azok *nevezték* (vagy hívták) őket „keresztényeknek”, akik látták az életüket. Azon tűnődöm, vajon így lenne-e ez ma is? Ha valaki ránéz az életedre, vagy az enyémre, vajon kereszténynek nevezne? Ez minden bizonnyal alázatra indító kérdés.

A könyvnek tökéletes az *Őrült Szeretet* cím. Amikor Jézustól megkérdezték, hogy mi a „legnagyobb parancsolat”, Ő a „Szeretettel” válaszolt.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Máté 22:37-40)

Francis zseniálisan írja le, hogy az az élet, amelyre Jézus hív minket, abszolút örültség a világ szemében. Természetesen rendben van, és politikailag helyes is Istenben *hinni*, ám valóban *szeretni* Őt már egészen más tésztá! Valóban kedves és bőkezű dolog karácsonykor, vagy valamilyen katasztrófa után a rászorulóknak részére adakozni, ám a biztonságos és zavartalan világ szemében örültségnek tűnhet, ha egy másik ember jóléte érdekében feláldozod a saját kényelmedet.

Az előtted álló oldalak engem kihívás elé állítottak a lelkem legmélyéig. Izgatottan várom, hogy belemerülj ebbe a nagyon is szükséges olvasmányba! Bátorítalak, hogy szembesülj az *Őrült Szeretet* meggyőződéseivel! Tudom, hogy a szíved és lelked ismét felkavarodik majd Első Szereteted iránt.

– Chris Tomlin

dalszerző, a Passion konferenciák dicsőítésvezetője

BEVEZETÉS A BŐVÍTETT KIADÁSHOZ

2013 januárjában írom ezt az előszót, s mostanra az *Őrült Szeretet*ből több mint kétmillió példány fogyott el. Hatalmas túlzás lenne azt állítani, hogy a könyvre adott válasz nem lepett meg.

Amikor megírtam az *Őrült Szeretet*et azt feltételeztem, hogy a lakosság csupán egy kis szegmenséhez szólok majd. Azokat próbáltam bátorítani, akiket összezavart az egyház rendszere – akik kénytelenek voltak örülni érezni magukat pusztán azért, mert egyszerűen és szóról-szóra akarták követni az Írást. Fogalmam sem volt arról, hogy végül ilyen sokakat megérint majd.

2008 óta számos pozitív változást láttam az amerikai egyházban. Látom, hogy nagyobb odafigyeléssel vagyunk a szenvedők felé a városainkban és a világunkban. Mostanra többen teszik fel azt a kérdést, hogy mit is jelent „Jézust követni”, és az emberek igenis mérlegelik az életvitelüket. Sokan felismerték, hogy fel kell adniuk önmagukat, és megbánták addigi életüket. S azokban az emberekből és gyülekezetekben, ahol ezt teszik, nagyobb örömet és vitalitást látok.

Szeretem az egyházat, s az országban és szerte a világon tett utazásaim során rendkívül bátorító olyan csoportokat látni, akik úgy élnek, ahogyan azt Isten szánta a gyülekezetének. Látom, ahogy a Szellem munkálkodik – *ahogyan mindig is teszi* –, s nagy bátorítás számomra azt látni, hogy az amerikai egyházon belül egy nagyobb csoport komolyan veszi az Írásokat, és követi a Szellem vezetését.

Ám ez nem ok a megnyugvásra. Amikor a dolgok jelenlegi állapota megszokottá válik, mindig bajban találjuk magunkat.

Elgondolkodom azon, amit öt éve leírtam, s vannak olyan dolgok, amiket ha ma írnék meg, biztosan kicsit máshogyan alakulnának. Vannak, akik azt mondják, hogy túlságosan a külföldi szükségekre összpontosítottam, és nem arra az emberre, aki egy hazai, amerikai munkahelyre van elhívva. Nem hangsúlyoztam milyen fontos, hogy Isten dicsőségére keményen dolgozzunk a munkahelyünkön. Mindezt, amit az *Őrültk Szeretet*ben leírtam – hogy Istent pontosan lássuk, szenvedélyesen szeressük, szó szerint értelmezzük a Szentírást stb. –, életünk minden egyes területére alkalmaznunk kell.

Nem az *Őrültk Szeretet* lesz az egyetlen üzenet, amit az egyháznak hallania kell, ám hálás vagyok azért, hogy továbbra is szól az emberekhez. Még öt év távlatából is szükségünk van az emlékeztetőre, hogy Isten nagyobb annál, mintsem gondolnánk. Ámulatba kell esnünk irántunk érzett, leírhatatlan szeretetén. Ki kell lendülnünk a langymeleg higgadságból, melyhez újra és újra visszatérünk. Nekem még mindig szükségem van ezekre az emlékeztetőkre, és az Egyháznak is.

Az *Őrültk Szeretet* jelen kiadásához csatoltam egy újabb fejezetet, hogy frissen tájékoztassam az olvasókat a szolgálatomról és gondolataimról. Isten továbbra is vezet és tanít, s ezt szerettem volna megosz-

tani. A ráadás fejezeten kívül a szöveg szinte teljesen azonos a 2008-as kiadással. Ez azt jelenti, hogy öt év szünet van az 1-10. és a 11. fejezetek között. Úgy döntöttem, hogy az eredeti fejezetekben szereplő információkat nem változtatom meg arról, hogy hol élek, hány gyermekem van, hol és miként szolgálok. Ezekben a fejezeteken a lehető legkevesebb változtatást eszközöltem, hiszen az évek során az emberek olyan jól tudtak kapcsolódni ezekhez.

Ugyanaz maradt az imám érted, mialatt az *Örült Szeretet* jelen kiadását olvasod, mint a könyv megírásakor volt. Szeretném, ha Isten nagysága és szeretete kihívás elé állítana. Szeretném, ha megértenéd, hogy a szeretetére adott egyetlen józan válasz a Jézus melletti teljes körű elkötelezettség. S szeretném, ha látnád, hogy világunkban azok az örültek, akik megtapasztalják Isten szeretetét, ám mégis önelégültek maradnak, s nem azok, akik mindenüket hátrahagyva, teljes szívből Őt követik.

BEVEZETÉS

A Bibliát olvasni, templomba járni, és elkerülni a „nagy” bűnöket – vajon ez a szenvedélyes, szívből jövő Isten-szeretet?

– François Fenelon: A kereső szív

Mind tudjuk, hogy valami nem stimmel.

Kezdetben azt hittem, csak velem van ez így. Aztán ott álltam húszezer keresztény főiskolás előtt, és megkérdeztem: „Hányan olvasták az Újszövetséget, és gondolják úgy, hogy mi, a gyülekezet nem értjük a lényegét?” Amikor szinte az összes kéz a magasba lendült, megvigasztalódtam. Legalább nem vagyok őrült.

Ebben a könyvben felteszek néhány nehéz kérdést. Ismerősnek fognak tűnni, hiszen sokan érzünk így, de általában félünk hangot adni ezeknek a kérdéseknek, félünk alaposan megvizsgálni őket. Ne aggódj! Ez a könyv nem egy újabb kísérlet az egyház ostromozására. Túl egyszerű lenne az amerikai egyházat vádolni anélkül, hogy elismernénk, mi magunk is részesei vagyunk a gyülekezetnek, s éppen ezért felelősek is érte. Ám ugyanakkor úgy vélem, hogy még ha nem is

adtunk hangot neki, a lelkünk mélyén mindannyian érezzük, hogy az egyház több tekintetben sincs jól.

Ideges leszek, amikor belegondolok, hogy lemaradunk arról, akiknek lennünk kellene, és elszomorít, amikor arra gondolok, hogy lemaradunk mindarról, amit Isten azoknak az embereknek szán, akiket eléggé szeretett ahhoz, hogy meghaljon értük.

Nem mindig éreztem így. Úgy nőttem fel, hogy annak ellenére hittem Istenben, hogy fogalmam sem volt arról, milyen is Ő. Kereszténynek neveztem magam, belefolytam a gyülekezeti életbe, s megpróbáltam távol maradni mindazoktól a dolgoktól, amiket a „jó keresztények” elkerülnek – az alkoholtól, a drogoktól, a szextől és a káromkodástól. A kereszténység egyszerű volt: küzdj a vágyaid ellen, hogy tetszhess Istennek. Amikor kudarcot vallottam – és ez gyakran megesett –, mindig büntudatom volt, és távolinak éreztem Istent.

Visszatekintve nem gondolom, hogy a gyülekezetem tanítása helytelen volt, inkább csak nem volt teljes. Az Istenről alkotott képem szűk és apró volt.

Mostanra férj vagyok, négy gyermek apja, és egy dél-kaliforniai gyülekezet lelkipásztora. Néhány évvel ezelőttig valójában elégedett voltam azzal, ahogyan Isten bennem és a gyülekezetben munkálkodott. Aztán Isten elkezdte megváltoztatni a szívemet. Ez jórészt akkor történt, amikor az Igéjét olvastam. Az Írás tanításán át érzett meggyőződés a harmadik világbeli országokban tett látogatásaim élményeivel együtt mindent megváltoztatott. Az életem komoly paradigma-összetörésen esett át, s ebből kifolyólag a gyülekezetem is.

Az eredmény az lett, hogy most minden eddiginél előbbnek érzem magam, csakúgy, mint a Cornerstone Gyülekezet. Felvillanyozó olyan

hívók életében részt venni, akik hajlandóak a megszokott helyett biblikusan gondolkodni, s olyan közösségben lenni, ahol a radikális élet válik mintává.

Ez a könyv azoknak íródott, akik többet akarnak Jézusból. Azoknak, akiket untat az, amit az amerikai kereszténység ajánl. Azoknak, akik nem akarnak ellaposodni, akik inkább meghalnának, mintsem változassanak a meggyőződéseiken.

Remélem, hogy a könyv olvasása meggyőz valamiről: arról, hogy ha teljes mértékben átadod magad Isten céljának, akkor a jelenlegi valamint az ezt követő életben is Ő a legnagyobb örömet adja neked. Remélem, hogy megerősíti a vágyad arra, hogy „többet akarj Istenből” annak ellenére, hogy olyan emberek vesznek talán körül, akik úgy érzik, nekik „elegendő Istenük” van. Remélem, magabiztosságra lelsz, ha megkérdőjelezted és kétségbe vontad az amerikai egyház elkötelezettségét. Szeretném megerősíteni a kérdéseidet, mialatt biztosítalak arról, hogy van remény.

Isten a kaliforniai Simi Valley-be helyezett, hogy kényelmes életet élő emberek gyülekezetét kockázatos és kalandos életre vezessem. Hiszem: Isten vágya az, hogy annyira szeressünk másokat, hogy a végletekig elmegyünk segíteni nekik. Hiszem: azt akarja, hogy az adakozásunkról legyünk ismertek – adjuk az időnket, a pénzünket és a képességeinket, és indítsuk el az „adakozó” gyülekezetek mozgalmát.

Ezzel könnyíthetünk a világban jelenlévő szenvedésen, és megváltoztathatjuk amerikai menyasszonyának hírnevét. Vannak olyanok, még a saját gyülekezetemben is, akik egyenesen őrültnek neveztek. Ám el sem tudok képzelni ennél kiválóbb látást, amire szánhatnám az életemet.

Nem adhatunk több kifogást az emberek szájába, hogy miért ne higgyenek Istenben. Bizonyára hallottad már a kifejezést: „hiszek Istenben, csak a szervezett vallásban nem”. Úgy gondolom, nem mondanának ilyet az emberek, ha az egyház valóban aszerint élne, amire el van hívva. A kifejezés átalakulna: „Nem tagadhatom mindazt, amit az egyház tesz, de nem hiszek az Istenükben.” Legalább így egyenesen Istent utasítanák el, és nem a gyülekezetet használnák bűnbaknak.

Meg fogjuk nézni, hogy a Biblia milyen életre hív el minket. Fontos, hogy szellemi egészségünket ne a minket körülvevő emberek által mérjük, akik különben nagyon is hasonlóak hozzánk. Utunk kezdetén megnézzük, milyen helytelen szemléletünk van Istenről, s ebből adódóan magunkról is.

Ám mielőtt megvizsgálánk, és nevén neveznénk azt, ami hibás, meg kell értenünk valamit. A probléma lényege nem az, hogy langymeleg, tesze-tosza vagy stagnáló keresztények vagyunk. A lényeg az, hogy miért vagyunk ilyenek, s erre az a válasz, hogy pontatlan az Istenről alkotott látásmódunk. Úgy tekintünk rá, mint egy jóságos Lényre, aki azzal is megelégszik, ha az emberek beillesztik valahogyan az életük egy kis részletébe. Megfeledkezünk arról, hogy Isten sosem esett át identitásválságon. Ő tisztában van azzal, hogy Ő nagy, és megérdemli, hogy életünk középpontja legyen. Jézus alázasosan, szolgaként jött el, ám sosem könyörög azért, hogy életünk egy apró részét átadjuk neki. Mindent követel a követőitől.

Az első három fejezet abszolút meghatározó alapja ennek a könyvnek. Bár vannak olyan részletei, amelyek nem jelentenek majd „új” információt, azért hagyd, hogy ezek a szent igazságok imádatra készteszenek. Imádkozom, hogy mialatt a következő néhány oldalt olvasod, spontán, szívből jövő Isten-dicséret szakítsa félbe az olvasást. Engedd, hogy a szavak a régi igazságokat frissen kommunikálják a szívednek!

Miután az első három fejezetben lefektetjük az alapokat, az utolsó hét fejezet önvizsgálatra szólít. Az életet Isten lényegének fényében vizsgáljuk meg. Felfedezzük, hogy mi a baj a gyülekezeteinkben, és végső soron önmagunkban.

Tarts velem ezen az utazáson! Nem ígérem, hogy fájdalommentes lesz. Mind tudjuk, hogy a változás kényelmetlen. Tőled függ, hogyan válaszolsz az olvasottakra. Ám döntés előtt fogsz állni: vagy változtatsz a mindennapi életeden, vagy ugyanolyan maradsz.

hagyd abba az imádkozást!

Mi lenne, ha azt mondanám, hogy *hagyd abba az imádkozást?* Mi lenne, ha arra kérnélek, hogy egy időre ne beszélj Istennek, és inkább szemléld Őt hosszan, alaposan, mielőtt még egy szót szólnál? Salamon figyelmeztetett arra, hogy ne szavak sokaságával siessünk Isten jelenlétebe. A bolondok teszik ezt. Ám gyakran mi is ezt tesszük.

A mi kultúránk a közösség helyett a technológiára támaszkodik; olyan társadalomban élünk, amelyben a kimondott és az írott szó olcsó, könnyen hozzáférhető, és túlzott mennyiségű. A kultúránkban minden elfogadott, és az istenfélelemről szinte nem is hallani. Nem vagyunk hajlandók odafigyelni, elhamarkodottan szólunk, és hamar feldühödünk.

A bölcs ember szótlánul járul Isten elé, és lenyűgözve áll előtte. Reménytelen erőfeszítésnek tűnhet a láthatatlan Istent szemlélni. Ám a Róma 1:20 elárulja nekünk, hogy a teremtesen keresztül látjuk Isten láthatatlan jellemzőit és isteni természetét.

Kezdjük azzal ezt a könyvet, hogy némán szemléljük Istent. Szeretném, ha most megnéznéd interneten az „Awe Factor” (Lenyűgöző Elem) című videót a www.crazylovebook.com oldalon azért, hogy megízleld a lenyűgöző elemet Istenünkben.

Elakadt a szavad? Elámultál? Megszégyenültél?

Amikor először láttam ezeket a képeket, *imádatra* készítettek. Nem akartam senkivel sem beszélni vagy megosztani ezeket. Csendben akartam ülni, és imádni a Teremtőt.

Őrület belegondolni abba, hogy ezeknek a galaxisoknak a nagy részét csupán az elmúlt néhány év során fedezték fel, a Hubble teleszkópnak köszönhetően. Több ezer éve ott vannak az univerzumban anélkül, hogy az emberek tudtak volna róluk.

Miért teremtett Isten több, mint 350.000.000.000 galaxist (s ez csupán óvatos becslés), amit emberek generációi nem is láttak, mi több, nem is tudtak a létezésükről? Talán azért, hogy egy nap azt mondhassuk: „Isten felfoghatatlanul hatalmas!” Vagy talán Isten azért akarta, hogy lássuk ezeket a képeket, hogy a válaszuk ez legyen: „Kinek hiszem én magamat?”

R. C. Sproul így ír: „Az embereket sosem érinti meg, és nincs rájuk hatással saját jelentéktelenségük meggyőződése addig, amíg össze nem vetik magukat Isten fenségességével.”¹

Váltsunk témát egy pillanatra, és gondoljunk bele a teremtés másik oldalának aprólékos összetettségébe!

Tudtad, hogy egy hernyó fejében 228 különböző, jól elkülöníthető izom van? Ez elég sok egy rovarnak. Egy átlagos szilfán körülbelül 6 *millió* levél található. A saját szíved pedig, miközben a vért eljuttatja a tested minden egyes részébe, elegendő nyomást hoz létre ahhoz, hogy képes lenne 10 méter magasra kilőni a vért. (Ezt még sosem próbáltam ugyan, de nem is javaslom senkinek, hogy kipróbálja.)

Belegondoltál valaha abba, hogy Isten milyen kreatív és sokoldalú? Nem kellett több száz különböző fajta banánt teremtenie, mégis megtette. Nem kellett az Amazonas dzsungelének egyetlen négyzetkilométerébe 3000 különböző fajta fát telepítenie, mégis megtette. Nem kellett olyan sokféle nevetést létrehoznia. Gondolj bele barátaid nevetésének különféle hangjaiba – ziháló, horkantó, csendes, hangos, ellenszenves.

S mit szólsz ahhoz, ahogyan a növények ellentmondanak a gravitáció törvényének azzal, ahogyan a földből felszívják a vizet a szárukba és erezetükbe? Tudtad azt, hogy a pókok három különféle selymet termelnek? Amikor hálót építenek, egyetlen óra alatt csaknem húsz méter selymet hoznak létre, s ezzel párhuzamosan egy olyan különleges olajat is termelnek a lábaikon, amely megakadályozza őket abban, hogy a saját hálójukhoz ragadjanak. (A többségünk gyűlöli a pókokat, ám a húsz méter per óra teljesítmény tiszteletet érdemel.) A korallok annyira érzékenyek, hogy csupán a víz egy-két fokos hőmérsékletváltozása a halálukat jelentheti.

Tudtad, hogy amikor libabőrös vagy, akkor a szőrtüszőkben lévő szőrszálak valójában segítenek melegen tartani, mivel a testhőmérsékletedet bent tartják? S mit szólsz ahhoz a tényhez, hogy a növények a számunkra káros szén-dioxidot lélegzik be, és oxigénné alakítják,

amire szükségünk van a túléléshez? Biztos vagyok benne, hogy tudtad mindezt, de rácsodálkoztál valaha? Ezek a méregnyelő, életadó növények a földbe ültetett apró magvakból nőttek ki. Néhányat öntöztek, néhányat nem, de pár nap elteltével előtörtek a földből a meleget adó napfény felé.

Bármi is legyen Isten indoka a világegyetemben, a földünkön és a testünkben fellelhető sokszínűségre, kreativitásra és kifinomultságra, a lényege mindennek az Ő dicsősége. Isten műalkotása önmagáért beszél, visszatükrözi azt, aki, és azt, amilyen.

„Az eget beszélük Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható. Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondasuk.”

Zsoltárok 19:2-5

Ezért vagyunk elhívva arra, hogy Őt imádjuk. Az Ő alkotása, művészete, teremtménye mind annak igazságát visszhangozza, hogy Ő dicsőséges. Nincs hozzá fogható. Ő a királyok Királya, a Kezdet és a Vég, Aki volt, Aki van, és Aki eljövendő. Tudom, hogy már hallottad mindezt korábban, de nem akarom, hogy elszalaszd.

Néha küzdök azzal, hogyan válaszoljak megfelelő módon Isten hatalmas mivoltára egy olyan világban, amely nem vesz róla tudomást, vagy csupán csak eltűri Őt. De jegyezd meg: Isten nem hagyja, hogy csak eltűrjék. Arra tanít minket, hogy imádjuk és féljük Őt.

Most pedig olvasd el újra az utolsó két bekezdést! Látogass el a www.crazylovebook.com honlapra, és nézd meg az „Just Stop and

Think” (Állj meg és gondolkodj) című tizenöt perces videót! Ha kell, csukd be a könyvet, és elméldj a mindenható Istenen, aki megközelíthetetlen világosságban lakozik, és aki dicsőséges!

A szellemi amnézia járványa ragályos, és egyikünk sem immunis vele szemben. Függetlenül attól, hogy hány lenyűgöző részletet ismerünk meg Isten teremtéséről, függetlenül attól, hány képet látunk a galaxisairól, s függetlenül attól, hogy hány naplementét nézünk végig, mégis elfelejtjük őket.

A többségünk tudatában van annak, hogy szeretnünk és félnünk kellene Istent, hogy olvasnunk kellene a Bibliánkat és imádkoznunk, hogy jobban megismerhessük Őt; s hogy az életünkkel kell imádnunk. Ám nagy kihívás megvalósítani mindezt az életünkben.

Összezavarodunk, amikor nehéz Istent szeretni. Hát nem kellene könnyűnek lennie egy ilyen csodálatos Istent szeretni? Amikor azért szeretjük Istent, mert úgy gondoljuk, hogy szeretnünk *kellene* Őt, ahelyett, hogy őszintén szeretnénk igaz lényünkéből, akkor elfeledkeztünk arról, hogy kicsoda is Isten valójában. Az amnéziánk ismét életre kel.

Meglehet, keresztényietlennek hangzik, amikor azt mondom, hogy reggelente néha nem érzem úgy, hogy szeretem Istent, vagy egyszerűen megfeledkezem róla. Mégis így van. Jelen világunkban több ezer dolog vonja el a figyelmünket Istenről, s ezért szándékosan és folyamatosan emlékeztetnünk kell magunkat rá.

Nemrég részt vettem a középiskolai osztálytalálkozókon. Az emberek odajöttek hozzám, és megkérdezték: „Ő tényleg a *te* feleséged?” Gondolom, meglepődtek azon, hogy egy ilyen gyönyörű nő feleségül ment egy hozzám hasonló fickóhoz. Mivel már sokan rákérdeztek, alaposan megnéztem a kettőnkéről készült fényképet. Engem is meglepett. *Valóban* bámulatos, hogy a feleségem úgy döntött, velem éli le az életét – s nem csupán azért, mert olyan gyönyörű. Újabb emlékeztetőként szolgált ez arra a teljességre, amit a feleségemben kaptam.

Ugyanilyen emlékeztetőkre van szükségünk Isten jóságáról is. Úgy vagyunk programozva, hogy arra összpontosítsunk, amink nincs; napjában többször ostromolnak azzal, hogy mit kell megvennünk ahhoz, hogy boldogabbak, szexisebbek vagy békésebbek legyünk. Ez az elégedetlenség áthatja azt is, ahogyan Istenről gondolkodunk. Elfelejtjük, hogy Őbenne már megvan mindenünk, amire szükségünk van. Mivel nem gyakran gondoljuk végig Isten lényének valóságát, gyorsan elfelejtjük azt is, hogy méltó az imádatra és szeretetre. Félnünk kell Őt.

A. W. Tozer így ír:

„Az a legfontosabb velünk kapcsolatban, ami akkor jut eszünkbe, amikor Istenre gondolunk. (...) Az istentisztelet attól függően tiszta vagy alantas, hogy az istenimádó magasztos gondolatokat táplál magában Isten felől. Ezért az egyházban a legsúlyosabb kérdés mindig maga az Isten, és a leglényegesebb tény bárkiről nem az, hogy az illető az adott időben mit mond vagy tesz, hanem hogy szíve mélyén milyennek fogja föl Istent.”²

Ha az előttünk álló legsúlyosabb kérdés valóban az, hogy milyen maga Isten, akkor hogyan tanuljuk meg megismerni Őt?

Láttuk, hogy Ő a galaxisok nagyságának és a hernyók összetettségének is a Teremtője. De milyen Ő? Mik a jellemzői? Mely jellemvonások határozzák meg? Hogyan kellene félnünk Őt? Hogyan szóljunk Hozzá? Ne hagyd itt abba! Emlékeztetőre van szükségünk ezeket illetően. Hiszen ez alapvető és életbevágó.

Isten szent. Sokan azt mondják, hogy rendben van, akármit is hiszel Istenről, addig, amíg őszintén gondolod. Ám ez ahhoz hasonlít, mintha a barátodat egyszer egy százharmincöt kilós szumó birkózóhoz, máskor meg egy százötvenöt centis, negyvenkilós tornászhoz hasonlítanád. Függetlenül attól, hogy milyen őszinte vagy a magyarázatodban, mindkét leírás nem lehet egyszerre igaz a barátodról.

Amikor ezt Istennel kapcsolatban tesszük, az azért abszurd, mert Neki már van neve és azonossága. Nem mi döntjük el, kicsoda Isten. „És Isten mondta Mózesnek: VAGYOK, AKI VAGYOK” (2Mózes 3:14). Ezen mi nem változtathatunk.

Amikor azt mondjuk, hogy Isten szent, akkor azt állítjuk, hogy Ő külön van választva, különbözik tőlük. S mivel külön van választva, ezért lehetetlen teljességgel felfognunk, kicsoda Ő. A zsidók számára háromszor ugyanazt mondani a tökéletességet jelentette, tehát amikor Istent „szent, szent, szent”-nek nevezik, az azt jelenti, hogy Isten tökéletesen külön van választva, semmivel és senkivel sem lehet összehasonlítani. *Ezt* jelenti a „szentség”.

Sok, Szellemmel betöltött író merítette már ki a szinonimaszótárt azon törekvésében, hogy Istent az Őt megillető dicsőséggel illesse. Az Ő tökéletes szentsége biztosít minket afelől is, hogy a szavaink képte-

lenek leírni Őt. Hát nem vigasztaló egy olyan Istent imádni, akit nem tudunk eltúlozni?

Isten örökkévaló. A legtöbben valószínűleg egyetértenének ezzel a kijelentéssel. Ám elgondolkodtál valaha komolyan azon, hogy mit is jelent ez? Mindannyiunknak volt kezdete; a létezés során minden egy bizonyos napon, egy adott időben kezdődött.

Minden, ami van, kivéve Istent. Ő mindig volt, már a föld, a világmindenség, vagy akár az angyalok létezése előtt. Isten az időn kívül létezik, s mivel mi az idő keretein belül vagyunk, sosem leszünk képesek teljességgel megragadni ezt a gondolatot.

Elég frusztráló, hogy képtelenek vagyunk teljességgel megérteni Istent, ám nevetséges azt gondolnunk, hogy jogunkban áll Istent olyasvalamire korlátoznunk, amit képesek vagyunk felfogni. Milyen megrövidített, jelentéktelen isten lenne az *ilyen!* Ha az elmém kólásüveg méretű, Isten pedig az összes óceán mérete, ostobaság lenne azt mondanom, hogy Ő csupán annyi víz, amennyit a kis üvegembe tudok merni. Isten sokkal nagyobb, sokkal több, mint a mi kis időhöz kötött, levegő/étel/alvás-függő életünk.

Kérlek, tarts itt egy pillanatnyi szünetet, és dicsőítsd az örökkévaló Istent: „De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetségről nemzetségre áll... De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak.” (Zsoltárok 102:13,28)

Isten mindentudó. Hát nem elrettentő gondolat ez? Bizonyos mértékig mindannyian átverjük a barátainkat és a családunkat azzal kapcsolatban, akik vagyunk. Istennel azonban lehetetlen ezt tennünk. Mindannyiunkat alaposan és pontosan ismer. Ismeri a gondolatainkat, mielőtt még kigondolnánk őket, a tetteinket, mielőtt még

megtennénk azokat, akár lefekszünk, akár ülünk, vagy járunk. Tudja, hogy kik vagyunk, és hogy mire készülünk. Akkor sem tudnánk elmenekülni előle, ha akarnánk. Istent nem lepi meg, amikor elfáradok abban, hogy megpróbálok hűséges maradni hozzá, és lazítani akarok.

Isten ismerete Dávidot imádatra indította. Csodálatosnak és értelmesnek találta. A 139. zsoltárban azt írta, hogy Isten elől még a sötétségben sem rejtőzhet el, s hogy Isten már akkor ott volt, amikor az anyja méhében volt.

A Zsidókhöz írt levél 4:13 szerint „Nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenképp meztelennek és leplezetlennek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.” Kijózanító belegondolni, hogy ez ugyanaz az Isten, aki szent, örökkévaló, több milliárd galaxis és több ezer esőerdei fafaj Alkotója. Ez az az Isten, aki időt szán arra, hogy minden apró részletet tudjon mindannyiunkról. Nem kellene ilyen alaposan ismernie minket, mégis úgy dönt, hogy megteszi.

Isten mindenható. Kolossé 1:16 leírja, hogy minden Istenért lett megteremtve: „Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenképp Ő általa és Őreá nézve teremtettek.”

Igazából nem úgy élünk, mintha Isten értünk lett volna teremtve, hogy a *mi* parancsainkat hajtsa végre, hogy megáldjon *minket*, s gondoskodjon a *mi* szeretteinkről?

A Zsoltárok 115:3 kijelenti: „Pedig a mi Istenünk az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi.” Ennek ellenére folyton megkérdőjelezzük: „Miért ezzel a testtel alkottál meg, miért nem azzal?” „Miért hal oly sok ember éhen?” „Miért van olyan sok élet nélküli bolygó?”

„Miért ilyen zűrzavaros a családom?” „Miért nem teszed magad nyilvánvalóbbá az emberek előtt, akiknek szükségük van rád?”

Az összes fenti kérdésre az egyszerű válasz ez: mert Ő Isten. Neki sokkal inkább jogában áll feltenni azt a kérdést, hogy miért éheznek olyan sok ember. Bármennyire is szeretnénk, hogy Isten megmagyarázza magát nekünk, a teremtményeinek, nem áll jogunkban megkövetelni tőle, hogy elszámoljon nekünk.

„És a föld minden lakosa olyan, mint a semmi; és az ő akarata szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakosai között, és nincs, aki az ő kezét megfoghatná, és ezt mondaná néki: Mít cselekedtél?”

Dániel 4:32

Képes vagy imádni egy olyan Istent, aki nem köteles megmagyarázni neked a tetteit? Lehet, hogy az arroganciád miatt gondolod úgy, hogy Isten magyarázattal tartozik neked?

Hiszed, hogy Istennel összevetve „a föld minden lakosa olyan, mint a semmi”, és te is közéjük tartozol?

Isten igaz és igazságos. Az igazságosság egyik meghatározása az „érdem szerinti jutalmazás vagy büntetés”. Ha tőlünk függne az, hogy mi az, amit igazán érdemlünk, akkor legalább annyi különböző választ kapnánk, ahányan válaszolnának a kérdésre. Ám nem tőlünk függ a dolog, többnyire azért, mert nem vagyunk jók.

Isten az egyetlen Lény, aki jó, és Ő állítja fel a mércét. Mivel Isten gyűlöli a bűnt, meg kell büntetnie a vétkeket. Talán nem ez a legvonzóbb mérce, de hogy egyszerűen fogalmazzak, amikor majd lesz saját univerzumod, te is felállíthatod a saját mércédidet. Amikor nem

értünk vele egyet, akkor ne feltételezzük, hogy az Ő érvelése szorul kijavításra!

Nehezünkre esik megérteni Isten totális gyűlöletét a bűn iránt. Kifogásokat gyártunk: „Igen, néha büszke vagyok, de a büszkeséggel mindenki küzd.” Ennek ellenére Isten a Példabeszédek 8:13-ban azt mondja, hogy „a kevélységet és felfuvalkodást (...) *gyűlölöm*”. Mi nem mondhatjuk meg neki, hogy mennyire gyűlölheti. Gyűlölheti, és olyan komolyan büntetheti, amennyire azt az igazsága megkívánja.

Isten sosem menteti a bűnt. Mindig következetes ezzel az értékrenddel. Amikor magunkban megkérdőjelezzük azt, hogy Isten valóban gyűlöli-e a bűnt, akkor egyszerűen gondoljunk a keresztre, ahol a Fiát megkínózták, kigúnyolták, és megverték a bűn miatt. A *mi* bűnünk miatt.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy Isten gyűlöli a bűnt, és meg kell azt büntesse. Ő azonban tökéletesen igaz, és igazságos módon teszi ezt.

A trón előtt

Eddig azokról beszéltünk, amiket a saját szemünkkel láthatunk, amit tudunk a teremtésről, és Isten néhány, a Bibliában kijelentett jellemzőjéről. Ám Isten számos oldala meghaladja az értelmünket. Ez a világ képtelen Őt befogadni, a szókézsletünk képtelen megmagyarázni, az értelmünk pedig képtelen megragadni.

Ennek ellenére a Jelenések könyve 4. fejezetében és Ézsaiás könyvének 6. fejezetében két világos bepillantást nyerünk a mennyei trón-terembe. Hadd fűzzek ehhez némi magyarázatot.

Amikor a Jelenések könyvében János beszámol az élményéről, arról, hogy látta Istent, olyan, mintha földi szavak után kutatna an-

nak érdekében, hogy leírja a látomást, amelyet kiváltsága volt látni. A trónon ülőt két drágakővel jellemzi, a jáspissal és a sárdiussal, a trón körüli szivárványt pedig úgy, mintha smaragd lenne. Isten, a trónon ülő, inkább emlékeztet ragyogó ékkövekre, mintsem testre és vére.

Az ilyen költői, művészi képtár nehezen érthető azok számára, akik nem így gondolkodnak. Képzeld el a valaha látott, leglenyűgözőbb naplementét! Emlékszel az égbolton szétszórt ragyogó színekre? Vagy arra, hogy megálltál, hogy csodálattal bámuld? Arra, hogy a *hűha* és a *csodálatos* szavak nem tűntek elégségesnek? Ez kicsiben az, amiről János a Jelenések 4-ben beszél, amikor megpróbál hangot adni a mennyei trónteremben látottaknak.

János „villámlásokat és mennydörgéseket” ír le a trónból kiáradni, egy olyan trónból, amihez nincs más fogható. Azt írja, hogy a trón előtt hét égő lámpás van, és egy kristályhoz hasonló üvegtenger. A tőle telhető legjobb módon, hétköznapi szavakkal próbál meg leírni egy mennyei helyet, és egy szent Istent.

Számomra az a leglenyűgözőbb, ahogyan János a trón körül állókat jellemzi. Először is ott a huszonnégy vén, fehér ruhában, arany koronával a fején. Utána János négy, hatszárnyú lényt ír le, akik szemekkel teljesek elöl és hátul. Az egyik hasonló az oroszlánhoz, a másik borjúhoz, a harmadik emberhez, a negyedik pedig sashoz.

Megpróbálok elképzelni, hogy milyen lenne, ha valóban látnék egy ilyen teremtményt kint az erdőben, vagy lent a parton. Valószínűleg elájulnék! Rettenetes lenne egy oroszlánhoz hasonló arcú lényt látni, telis-tele szemekkel.

Mintha János jellemzése nem lenne elég vad és furcsa, utána azt is elmondja nekünk, hogy mit mondanak ezek a lények. A huszonnégy

vén a trónon ülő elé veti a koronáját, arcra borul előtte, és így szól: „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet, és erőt, mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.” Ugyanakkor a négy lény sosem szűnik meg ezt mondani, sem éjjel, sem nappal: „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, Aki vala, és Aki van, és Aki eljövendő.” Képzeld csak el, milyen lenne ott lenni a trónteremben a vénektől körülveve, akik Isten méltóságát éneklük, és a teremtményekkel, akik Isten szentségét hirdetik!

Ézsaiás prófétának szintén volt látomása Istenről a trónteremben, ám ezúttal ő sokkal közvetlenebb képet fest elénk: „Látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben.”

Húba! Ézsaiás látta mindezt, és életben maradt? Izráel fiai elrejtöztek minden egyes alkalommal, amikor Isten elhaladt a táboruk mellett, mert féltek még csak ránézni is, sőt még a hátát sem láthatták. Félték, hogy meghalnak, ha meglátják Istent.

Ám Ézsaiás nézett, és Istent látta. Azt írja, hogy Isten palástjának szegélye betölti az egész templomot, és szeráfok állnak fölötte. A szeráfoknak hat szárnyuk volt, csakúgy, ahogyan a János által leírt teremtményeknek is a Jelenések könyvében. Ézsaiás elmondja, hogy a szeráfok egymásnak kiáltottak: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!” Majd az alapok megrendültek, és füst töltötte be a házat, ami szintén hasonló János leírásához a villámlásról és mennydörgésről.

Ézsaiás kevésbé részletesen ír Jánoshoz képest, de többet elárul arról, hogy milyen volt Isten tróntermében lenni. Szavai a füsttel telt ház és reszkető alapok közt is visszahangoznak: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok (...), és a királyt, a seregeknek Urát láták

szemeim!” Ezután az egyik szeráf az oltárról parázsló szenet visz Ézsaiásnak. A teremtmény megérinti Ézsaiás száját a forró széndarabbal, és megmondja neki, hogy a bűnét elvették.

Mindkét leírás egy-egy célt szolgál. Jánosé azt segít elképzelnünk, hogyan néz ki Isten trónterme, Ézsaiás pedig emlékeztet minket arra, hogy mi az egyetlen elfogadható válaszadásunk egy ilyen Istennel szemben.

Tegyük magunkévá Ézsaiás kiáltását! Jaj, nekem...tisztátalan ajkú nép vagyunk!

Meglehet, nagy levegőt kell vened az után, hogy azon az Istenen gondolkodtál, aki galaxisokat és hernyókat alkotott, aki a trónon ül, és olyan lenyűgöző lények dicsérik örökké, akiket, ha lefotóznánk, heteken át a címlapokon szerepelnének. Ha nem szédültél bele mindebbe, akkor hangosan, lassan olvasd el Ézsaiás 6. és a Jelenések könyve 4. fejezetét, s amennyire csak tőled telik, próbáld meg magad elé képzelni mindazt, amiről a szerzők írnak!

Ezt a fejezetet talán úgy a legillendőbb lezárni, ahogyan elkezdtük: ámulattal teljes csendben állva a hatalmas, félelmetes Isten előtt, akinek lenyűgöző méltósága még nyilvánvalóbbá válik előttünk, amikor összevetjük Őt saját, satnya kis énünkkel.